

مسکن بدون مهر

صفحه ۲

۴ نفر از اوپاش پنجشنبه شب طی یک نزاع گروهی در خیابان خاتم‌الانبیای تهران با قمه، کلت و کلشنیکف به مردم حمله کردند

لانت‌بازی مسلحانه!

■ حادثه محله اسلام آباد مسعودیه یک کشته و ۲ زخمی برجا گذاشت

صفحه ۲۰۴

اروپا پس از ۱۹ ماه وقت‌کشی در پرجام دنبال محدودسازی برنامه موشکی ایران از طریق شورای امنیت است

ما، اروپا و مذاکرات جدید

■ گزارش «وطن امروز» از دلایل همگام شدن اروپا با آمریکا در اتهام‌زنی موشکی به تهران؛ بازگشت سیاست چماق و هویج به روابط غرب با ایران

صفحات ۱ و ۲

گزارش اختصاصی «وطن امروز» از وضعیت ار کستر سفوفتیک رسانه ملی

کوک ساز صداوسیما برای فجر

صفحه ۸

پرونده «وطن امروز» برای سعید ملایی که پس از ایجاد خطر تعلیق برای جودوی ایران پناهنده مغولستان شد

بر خاک رفته

آرش میراسماعیلی در گفت‌وگو با «وطن امروز» از بحرانی که ملایی برای جودوی ایران پدید آوردگفت

۶۰ هزار جودوکار پشت یک خائن

صفحه ۶

نگاه

افترادی که ایده‌های‌شان خود بازگردند و به واکاوی آنچه به شکست‌شان منتهی شده است بپردازند، آبرومندترند اما اگر سعی کنند عامل شکست خود را در جایی غیر از عملکرد خویش بیابند، در این وضعیت انسان‌ها ترحم‌برانگیز می‌شوند. کسی که زیاد ناله کند و جلب ترحم دیگران را بیسندد، خوار و بی‌مقدار خواهد شد. اصول کار گداهای حرفه‌ای هم عمدتا همین جلب ترحم است که با توسل به ترفندهای نخنما یا حتی خلاقانه رخ می‌دهد.

گدافتی در صورت جمعی یعنی همین تلاش برای جلب ترحم و اثبات ضعف، فقر، نیاز، بیچارگی و مظلومیت! این وضعیت اما یکبارہ ایجاد نمی‌شود. عزت نفس یک شخص با ملت یک شبه متلاشی نمی‌شود ولی اگر در سراسیمگی افتاد تا در پیوگی و التماس راه زیادی نخواهد بود. اعتماد به نفس چه زیاد و چه کمش می‌تواند ابتدای چنین راهی باشد.

یک کشور هم می‌تواند دچار چنین حالتی شود. همین ۲-۳ روز پیش بود که یک خواننده زن افغان از کشورهای عضو ناتو خواست کشورش را ترک نکنند، چون اگر برونذ افغانستان درگیر جنگ داخلی می‌شود، البته افغانستان مسأله‌ای ما نیست ولی دیدن چنین وضعی برای آن هم البته پسند هیچ مسلمانی نخواهد بود. سیاست در معنای کلاش کار افغانستان را به جایی رسانده است که افغان‌های طبقه متوسط گمان می‌کنند التماس و خواهش می‌توان اعضای ناتو را به ماندن مجاب کرد، اگر چه درست حدس زده‌اند و وضعیت کشورشان حتما خراب خواهد شد اما خفتی بیش از این نیست که انسان نتواند متوجه این باشد که در سیاست بین‌المللی رفتار هیچ کشوری به ضرورتی که مربوط به منافع‌شان و محاسبات مربوط به آن بوده به افغانستان آمده‌اند و ابدا دل‌شان برای ملت به واقع زجرکشیده‌افغانستان نسوخته‌بود. حال‌هم اگر همان منافع اقتضا کند، از افغانستان می‌روند و حتی با طالبان دست دوستی داده و حتی اگر لازم باشد افسار مرکب بی‌مرق قدرت را به دست‌شان هم خواهند داد. طرفه اینکه همین قدرت‌تاری غریب و در رأس‌شان آمریکا بارها اعتراف کرده‌اند در ده‌های گذشته به ضرورت منافع‌شان و برای مقابله با شوروی، به فکر تأسیس طالبان افغانند و بعدتر تا وقتی که این گروه به عملیات تروریستی در دل خاک آمریکا مبادرت نکرد هم ابدا جز در مقام حرف، مخالفتی با آن نداشتند و چه کسی است که نداند که این گروه در دوران طولانی توفوقش بر افغانستان چها که نکردو چه خون‌ها که نریخت و هیچ کس هم در دنیای غرب ابدا مشکلی با آن نداشت. نکته جالب‌تر هم اینکه این روزها آمریکایی‌ها از حصول توافق صلح با طالبان در آینده سخن می‌گویند و نتیجه‌عجز و التماس افغان‌هایی که سبک زندگی غریبی خود را با رفتن آنها ناتو و به خطر می‌بینند جز ناله‌هایی ترحم‌برانگیز چیز بیشتری نخواهد بود. وضعیت ترحم‌برانگیزتر هم این است که به کسی التماس کنی که کارهای نیست، حضورش دلیل دیگری دارد و اراداش مطووع به اخلاق و مروت نخواهد بود. ملتی که به این روز رسیده است را فقط اراده خلوند

نانسی پلوسی

رئیس مجلس

نمایندگان آمریکا

از کمیته قضایی

خواست طرح

استیضاح ترامپ

را تدوین کند

وفات حضرت‌القدس علیه‌السلام را علی‌ها را تسلیت می‌گویم

شنبه ۱۶ آذر ۱۳۹۸ | ۱۴ آریب ۱۴۴۱ | سال دوازدهم | شماره ۲۸۰۹ | صفحه ۳۰۰ | تهران

بلک‌شو

گزارش «وطن امروز» درباره مقایسه رفتار ظریف و ترامپ در سوءاستفاده از جایگاه ملی برای پیگیری منافع شخصی و جناحی

رونوشت به...!

صفحات ۷ و ۲

گزارش «وطن امروز» از دلایل همگام شدن اروپا با آمریکا در اتهام‌زنی موشکی به تهران

بازگشت سیاست چماق و هویج به روابط غرب با ایران

پایبندی به تعهداتش درباره موشک‌های بالستیک متهم کرده است. این در شرایطی است که در هیچ جای قرارداد هسته‌ای حرفی از موشک‌های بالستیک به میان نیامده بود. آمریکایی‌ها نیز سعی دارند پروژه فشار حداکثری را در بعد فشارهای حقوق بشری و همچنین خبرسازی‌های دروغین درباره فعالیت‌های منطقه‌ای ایران بویژه در عراق و سوریه افزایش دهند. به همین دلیل است که از روز پنجشنبه گذشته مقامات آمریکایی در ادعایی خلاف واقع و عجیب از آمار هزاران نفر(۹) برای تعداد کشته‌شدگان راعلام نکرده‌اند. این کمپین در بعد فعالیت‌های منطقه‌ای اعتراضات اخیر استفاده می‌کنند و این در شرایطی است که رسانه‌ها نیز بیان کرده‌اند هیچ‌کدام از گروه‌های حقوق بشری در ایران و بیرون از این کشور تاکنون چنین آماری را اعلام نکرده‌اند. این کمپین در بعد فعالیت‌های منطقه‌ای نیز مدعی شده است ایران در حال جابه‌جایی تعدادی از موشک‌های خود به عراق است.

در بعد دیگر این سیاست که همیشه‌از سوی واشنگتن دنبال می‌شده است، مسأله گزینۀ نظامی است که سالیان سال است همیشه روی میز است. در آخرین اخبار مربوط به این سیاست، خبرگزاری «سی‌ان‌ان» گزارش داده است پنتاگون در حال بررسی فرستادن ۱۰۰۰ نیروی نظامی دیگر به منطقه خلیج‌فارس برای ایجاد بازدارندگی در مقابل ایران است. گزینۀ قدیمی و نخنما در مقابل ایران که سال‌ها دنبال شده و اثربخشی چندانی در معادلات فکری ایران در عمل کردن به خواسته‌های غرب نداشته است. از ابتدای شکل‌گیری بحران‌های امنیتی در منطقه خلیج‌فارس و دریای عمان واشنگتن ۱۴ هزار نیروی نظامی به کشورهای عرب منطقه فرستاده است و بازهم به نظر می‌رسد در رسیدن به هدف خود که ارباب ایران باشد کاری از پیش نبرده است.

کمپین فشار حداکثری که برای تغییر رژیم در ایران به تغییر رویه ایران در رفتار با غرب به کار گرفته شده بود، هم‌اینک به درجه‌ای از شکنندگی رسیده است که تنها برای یک هدف و آن هم تصویب کردن لوایح FATF و

CFT در ایران به کار گرفته شده است. به نظر می‌رسد ترامپ که می‌داند قبل از انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۲۰۲۰ نمی‌تواند به جلسه گفت‌وگو و مذاکره مستقیم با ایران دست پیدا کند، حالا به دنبال راهی برای پایبند ماندن ایران به برنامه است تا بلکه بتواند از این طریق نشان دهد بدون اینکه به تعهدات آمریکا در توافق هسته‌ای پایبند بماند، ایران عین اقداماتی که باید انجام می‌داده را انجام داده و دیگر تهدیدی برای آمریکا متحداش نیست!

گزارش

ثمانه اکوان: از زمانی که

گفت‌وگوهای هسته‌ای میان ایران و کشورهای غربی تبدیل به گفت‌وگوهایی با مشارکت آمریکا شد، سیاست دولت آمریکا نیز تبدیل به سیاست چماق و هویج شد. آمریکایی‌ها از یک‌سو در مذاکرات شرکت و سعی می‌کردند نشان دهند در برخی موارد به دنبال دادن امتیازاتی ویژه به ایران هستند و از سوی دیگر گزینه‌های فشار دیگر مانند گزینه نظامی همواره روی میز بود و دیگر کشورهای اروپایی را نیز با خود در به کار بردن سیاست‌های فشار همراه می‌کردند، به نظر می‌رسید این سیاست بعد از رسیدن کشورهای ۵+۱ به توافق هسته‌ای با ایران دیگر محلی از اعراب نداشته باشد و جای خود را به سیاست همکاری جهت رسیدن به هدف مشترک حفظ برجام بدهد اما خروج آمریکا از برجام در سال ۲۰۱۷ میلادی نشان داد هنوز هم آمریکا سعی دارد از این سیاست در برخورد با ایران استفاده کند و توافق هسته‌ای نتوانسته تغییری در سیاست‌های آمریکا در قبال ایران ایجاد کند.

نگاهی به روند وقایع و خبرسازی‌های رسانه‌های غربی و بویژه تحرکات کاخ سفید نشان می‌دهد فاز مقابله با اقدامات ایران در برجام با همان برداشتن گام‌های کاهش تعهدات هسته‌ای از سوی ایران، بار دیگر غرب را به این نتیجه رسانده است که سیاست چماق و هویج را اجرایی کند و این بار نیز فکر می‌کند برنده اصلی در بازی «شجاعت یا بزدلی» یا همان «بازی جوجه» آمریکایی خواهد بود.

اما دلیل این مقابله با رویارویی دوباره اروپا و آمریکا با ایران چیست؟ برداشته شدن گام‌های جدی ایران برای کاستن از میزان تعهداتش در برجام و بازگرداندن برخی فعالیت‌های متوقف‌شده هسته‌ای به چرخه انجام و فعالیت، در کشورهای اروپایی و آمریکا را با نگرانی‌های شدیدی مواجه کرده است. آنها اعتقاد دارند هر قدر هم به تعهدات‌شان در برجام پایبند نمانند، ایران باید تعهداتش را تمام و کمال اجرایی کند(۱) برداشته شدن این گام‌ها اما آنها را مجبور کرد به فکر انجام دادن اقدامات جدیدی در این حوزه باشند. چندی پیش وزارت خارجه فنلاند در بیانیه‌ای از پیوستن این کشور و ۵ کشور اروپایی دیگر شامل بلژیک، دانمارک، هلند، نروژ و سوئد به سازوکار مالی موسوم به اینستکس خبر داد. این مسأله اما با شروطی همراه بود، در خبرهای مربوط به اظهارنظرهای اروپاییان مشاهده شدت نگران بودند در ابتدای امر راهکار تهدید یا همان

ورودش به جمع کشورهای توسعه یافته صف خواهند کشید. این تصویر ساده که به رویایی کودکانه شبیه است به واقع همان چیزی بود که به برجام ختم شد. ایران سال ۹۲ شاهد به قدرت رسیدن نخبگانی بود که با همه ادعایی روز بیشتر و بیشتر می‌شود، تعدادی از ایرانیان به غرب گریخته و شوربختانه تعدادی از نخبگان سیاسی درونی را به نوعی التماس دچار کرده است. خارج‌نشینان در رویای حمله نظامی آمریکا به ایران و تقدیم دودستی قدرت سیاسی به خود در فردای فرو نشستن جنگند و نخبگانی هم از داخل می‌پندارند که با فرستادن سیگنال تسلیم می‌توانند فشارهای آمریکا را کم کنند. برای ملت ما این زنگ خطری بزرگ است. این ابتدای همان راهی است که از آن سخن گفتیم.

مذاکره قهرمانانه و با رویکرد فعال البته با این رویکردها تفاوت اساسی خواهد داشت اما در حال حاضر امکان آن نیست. حمله دشمن باید خنثی شود تا به این نتیجه برسد که نهایت فشاری که وارد کرده هم موثر نبوده است. اینجااست که به این جمع‌بندی می‌رسد یکی از قدرتمندترین ابزارهایش دیگر کارایی نخواهد داشت و تازه اینجااست که ما می‌توانیم به مذاکره فکر کنیم. اما

در میانه فشار بی‌امان دشمن، ناله کردن جز افزایش فشار نتیجه‌ای نخواهد داشت. آقای جهانگیر، معاون اول رئیس‌جمهور هم از همان نخبگان داخلی است که گمان می‌کند ناله‌هایش در تریبون‌های عمومی دل دشمن جزار را به رحم خواهد آورد. اینکه از فشرده شدن همه گلو گداهای اقتصاد کشور در تریبون عمومی سخن بگوییم، اینکه تأکید کنی تحریم‌های آمریکا نتوانسته به اهدافش که همین بسدن داشت رساندن آمریکایی‌ها به این جمع‌بندی است که موفق شوی، ماندن و غرق‌نبرد است که پرچم تسلیم از تهران برافراشته شود. بعد از این، فعل و انفعالاتی که رخ خواهد داد دیگر مذاکره نیست، بلکه رابط‌ای یکطرفه برای پذیرش شروط برنده توسط بازنده است. این دوستان ابدا فکر نمی‌کنند یک کارت از ترشمنند به نام برنامه هسته‌ای در دست‌شان بود، چه دست‌اوردی داشتند که حالا و در اوج فشارها با دست‌انی که از همان کارت هسته‌ای هم به دنبال اقدامات یکطرفه ایران خالی شده است، خواهند داشت؟ کارت‌های ایران برای مذاکره در این شرایط چیست؟ عجز و التماس نشدن تندروها در تهران نرمش بیشتری از خود نشان دهند یا پروپاگاندا ی این حضرات در درون ایران تعارض نیابد. آنها هم البته که تلاش می‌کردند تا جریان انتخاب مجدد چنین نخبگانی مخدوش نشود و نشان دادن روی واقعی و جرات خود را به کمی بعدتر موکول کنند.

سخن آخر اینکه راه پیش روی ما پیچیده‌تر از این حرف‌هاست. راهی که هر چه باشد از مقاومت برای تغییر زمین بازی، شروع خواهد شد. ثبات درون و بازتعریف بعضی مفاهیم و ارزش‌ها در کنار از میدان به در کردن سادملوخوان پیش‌نیازهای هر راهی است که بخواهیم در تعامل با جهان در پیش بگیریم. به غیر این‌صورت خدای ناکرده دیر نخواهد بود که ما هم مانند افغان‌هایی که در ابتدای سخن گفتیم به التماس و خواهش روی بیاوریم تا نظم یکی دو سه استان مرکز‌مان برقرار بماند.